

DOMINIK DÁN

**NOC TEMNÝCH
LŽÍ**

NOC TEMNÝCH LŽÍ

Dominik Dán

NOC TEMNÝCH
LŽÍ

sloart

Text © Dominik Dán 2009
Translation © Jan Hanzlík 2023
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2023

ISBN 978-80-276-0673-3

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Město, příběh a všechny osoby v této knize jsou
vymyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými
událostmi je čistě náhodná, jakkoli se někomu
mohou zdát jaksi povědomé...*

Cui vis est, ius non metuit.

Kdo má moc, práva se nebojí.

(staré římské přísloví)

Věnuji Jozefu Ochránkovi a jeho Kamilkám

Za odborné rady a neocenitelnou pomoc děkuji
MUDr. Ivetě Čierné, Mgr. Martině Móricové,
Zuzaně Hanzlovičové, MUDr. Denisi Valentovi
a MUDr. Dušanu Rapošovi, CSc.

1

BŘEZEN 2009

Pátek 12:38

Žena visela na hromosvodu a zběsile máchala nohama. Občas zavadila špičkou boty o panel, ale nemohla najít oporu. Akorát si odřela lak o drsnou zeď. Visela tak nemožně a tak bezmocně, že se kolemjdoucí zastavovali v němém úžasu a se zakloněnými hlavami sledovali nezvyklé divadlo.

Nebylo to divadlo. Žena bojovala o život.

Horní škvíra mezi panely byla příliš vysoko, aby se zachytila rukou, a spodní příliš nízko, aby na ni dosáhla nohou. Zkusila to znovu, ale špičatá lodička na vysokém podpatku se vyzula a spadla dolů do trávy.

Padala dlouho. Z třetího patra to trvalo nekonečně dlouho.

Ruce jí sklouzly a posunula se o půl metru níž. Konečně dosáhla na parapet, ale nohu musela vysunout tak daleko, že celá váha těla spočinula na rukách. Hromosvod byl tenký, studený a kluzký. Nemohla se dlouho udržet.

Zase roztáhla nohy.

Zastavilo se pár chlapů a se zájmem zírali vzhůru. Měla jen minisukni, a jak roztahovala nohy, byly vidět červené kalhotky.

Bosá noha sklouzla z parapetu a tělo se otočilo a zkroutilo jako na hrazdě v cirkuse. Když se vracelo zpět, bolestivě narazilo do zdi.

Zkusila ručkovat dolů a doširoka rozkročenýma nohama udržovat rovnováhu. Jedna ruka jí uklouzla a z ramene jí něco spadlo. Žuchlo to do rozmočené trávy těsně vedle

boty. Nikdo z chodníku se ani nehnul. Nikdo nic nesbíral. Padající kousky nebyly zajímavé. Čekali, až spadne ona.

Podívala se dolů pod sebe, pak se chvíli snažila protlačit hlavu mezi rameny a podívat se nahoru, jako by čekala pomoc právě odsud. Pomoc nepřicházela, ale síly ubývaly. Chtěla se znovu podívat dolů, ale už nemohla, zatlačila hlavou a ruce povolily.

S hlavou v záklonu a rukama a nohama široko od sebe začala padat.

Jedna žena na chodníku vykřikla.

I jeden chlap v montérkách.

Žena dopadla na záda s rukama a nohama doširoka roztaženými jako létající veverka po nepovedeném skoku. Blány mezi končetinami neměla, padala mnohem rychleji než poletucha. Zabořila se do bláta a voda z rozmočené trávy vycákla až na chodník. Mamince s kočárkem zašpinila peřinku a muže v montérkách pocákala celého.

Diváci na chodníku čekali právě na tento okamžik, ale když přišel, zůstali jako opaření. Opravdu spadla.

První se probral malý kluk se sluchátky kolem krku. Chtěl říct zavolejte někdo sanitku, ale řekl jen za...

Žena na trávníku si položila ruce na břicho, chvíli váhala a pak se zapřela o lokty. Posadila se, rozhlédla se a vstala. Bez námahy. Spíš opatrně. Párkrát se zakymácela jako po opici, obula si botu, co jí předběhla, kabelku si znovu přehodila přes rameno, upravila si nepřírozenou blond paruku, která se jí svezla na záda, a přes rozmočený trávník zahнула za roh.

Jen ti, kteří stáli nejbliž, si všimli, že jí z nosu teče krev, oči má napuchlé a podlité krví, horní ret roztržený a obě zápěstí omotaná rozhryzanou lepicí páskou.

2

14:31

„Dámo a pánové, můžu se na to zvysoka...!“

Tlustý Váňa zaklapl tvrdé desky, ztěžka vstal a zamkl spis do plechové skříně. Rozvalil se na židli a otevřel si kelímeček s treskou. Nikdo z detektivů oddělení vražd ho neposlouchal, a proto pokračoval.

„Končím operativní den a vzhledem k tomu, že je pátek půl třetí, končím i operativní tejdén. Něco malýho si zobnu, hodinku si zdřímnu za stolem a mažu na zasloužený víkendovej odpočinek! Nevim jak vy, ale já mám zejtra v plánu vykonat bohulibej záslužnej čin, a sice návštěvu švagra, a zruinuju mu špajz i sklep. Má totiž svátek a... dva demížony skvělýho rulandskýho. O kachně a uzenyým bůčku vám doufám ani říkat nemusim, předpokládám, že mě po tolika letech už znáte a víte, že si s podobnym problémem umim poradit a nezklamu důvěru, kterou ste do mě tímhle zarytym mlčením vložili.“

Ani zmínka o značkovém víně a pečené kachně jimi nehнула. Všechny oči zasněné. Těšili se na víkend. Každý po svém.

Mrňavý Kuky krmil andulku a do krmítka jí sypal zásobu prosa na dva dny. Klíčku si postavil na stůl a ani ho zpoza ní nebylo vidět. Ne že by byla tak veliká, to spíš on byl menší, ale o co byl menší, o to měl větší srdce. A o co větší srdce měl, o to srdečněji kašlal na ukecaného Váňu. Naštval ho, a i když byli nejlepší parťáci pod sluncem, nemluvili spolu. Váňa ho prostě naštvál, protože mu nechtěl podržet křídlo.

Kukyho už pár let držela mánie pěstovat a chovat. Cokoli a v jakémkoli množství, hlavně ať je to možné pěstovat nebo chovat v kanceláři. Začalo to kaktusem. Kuky ho utopil a navzdory Krauzovým dobře míněným radám ho nakonec musel vyhodit. Pak přišly na řadu orchideje. Ty vodu sice snášely dobře, ale když už jim přetékala přes okraje vysokých zdobných květináčů, shnily taky. Krauz mu poradil rýži, ale Kuky nedokázal sehnat sazenice. Následovala čínská růže. Ze strachu před obrovskou konví shodila všechny listy, ale Kuky pošklebujícím se kolegům trpělivě vysvětloval, že je to jen proto, že přišel podzim, a zaléval to nebožátko dál celou zimu. Ale když se pahýly nezazelenaly ani na jaře, uznal svoji porážku a vyschlou ji hodil do koše se slovy, že s mičurinováním končí. Všichni si oddechli, jenže špatně odhadli Kukyho vytrvalost. Na řadu přišel křeček. Toho sice nezaléval, ale zato ho nutil jíst mentolové tiktačky, aby mu nesmrděla hovna. Pošel, ale zato mu krásně vonělo z tlamičky. Potom přitáhl bílou myšku. Ráno ji první v lahvi od okurek spatřil Chosé a bez mučení se přiznal, že včera sice byl zduněný pod obraz, ale až takové delirium tremens si snad ještě nezaslouží! Když ho ujistili, že myš je skutečná a s jeho pobytem u Jumba nemá nic společného, všechno odvolal a tvářil se, že já nic, já muzikant. Myška za pár dní uprchla a jako muzikanti se tvářili všichni, neboť sekretářka z vedlejší kanceláře si stěžovala šéfovi, že jí někdo v noci rozhryzal tvrdé desky na tajné spisy. Rozhryzat tvrdé desky na tajné spisy není žádná sranda, ale když vyloučili zásah cizí rozvědky a po pár telefonátech i zásah vlastní tajné služby, vykašlali se na to a po pachatelích už nepátrali. Kukyho a jeho chovance na útěku nikdo nepodezíral ani náhodou. Potom přitáhl hada, prý speciálně cvičenou krotkou užovku. Vyhodili ho hned ze dveří, ani nemusel shánět terárium. Teď měl andulku. Chuděrku.

Kuky se někde dočetl, že andulka se dá zkrotit a může létat volně po kanceláři, ale je třeba jí přistříhnout křídla. Přemluvil Váňu, aby mu ji podržel. Kuky chtěl první stříh kancelářskými nůžkami věst centimetr od tělíčka nebohého ptáka, ale Váňovi se to nezdálo a navrhl odstříhnout křídlo přesně v polovině. Naštěstí přišel Krauz, milovník přírody a ochránce týraných zvířat, a vynadal jim, co se do nich ve-

šlo. Jeden kolega z vedlejší kanceláře jim poradil, aby andulce ostříhali i nožičky, že by ušetřili za bidýlko, ale to už Krauz nevydržel a vrátil andulku do klícky s výstrahou, že kdo se jí dotkne, je synem smrti. Na oddělení vražd je to slabá výhrůžka a na Kukyho naprosto neúčinná. Tvrdohlavý Kuky navrhl Váňovi, že ji ostříhají, až Krauz pojede na dovolenou, ale Váňa odmítl, aby si to s Krauzem nerozházel. Rozházel si to s Kukym, a tak už spolu dva dny nemluvili. Ale andulka ještě žila. Zatím.

Starý Burger kouřil a listoval v novinách, které měl od rána stejně minimálně třikrát přečtené, ale listoval, neboť do konce pracovní doby zbývala ještě hodina, a zaháněl nudu. Kašlal na ukecaného Váňu.

Ota Hanzel čistil pistoli, a i když nepředpokládal, že by ji o víkendu použil, vyčistil ji jen tak ze zvyku, neboť to dělal každý pátek těsně před koncem pracovní doby. Čistil a kašlal na ukecaného Váňu.

Richard Krauz a Jozef Fischer zvaný Chosé si na stole dlaněmi zakrývali čtverečkový papír a občas na sebe vyštěkli á sedm anebo ef tři a náramně se radovali, když soupeři potopili křížník anebo ponorku. Hráli loď a kašlali na ukecaného Váňu.

Petra Pergnerová se malovala, asi na rande, anebo večeri a rande, anebo večeri, rande a... ale ať už se chystala kamkoli, mlčky si zvelebovala zevnějšek a také ona kašlala na ukecaného Váňu.

V ostatních kancelářích oddělení vražd to vypadalo stejně. Ve všech policejních kancelářích na světě to v pátek hodinu před koncem pracovní doby vypadá stejně.

„Takže vy ste se rozhodli, že mě budete to... ignorovat, co?“ nedal se Váňa.

„Ne, my si tě jen nevšímáme,“ zahudral Kuky a dál sypal proso.

„Edo, aspoň ty mi řekni, jak to dopadlo s tou tvou žádostí?“ dorážel Váňa a narážky mrňavého kolegy si vůbec nevšímal.

Starý Burger pomalu složil noviny, brýle si posunul na špičku nosu a zpoza obrouček pohlédl na dotěru.

„Váňo, ty ses rozhodl, že mě takhle při pátku hodinu před fajrontem nasereš, nebo tě to fakt zajímá?“

„Fakt, sme přece kámoši, ne?“

Také ostatní zpozorněli.

Eduard Burger jako nejstarší na oddělení vražd dosáhl důchodového věku už dávno, ale požádal ředitele o povolení nasluhovat, neboť zákon to dovoloval. Zákon zároveň umožňoval řediteli takovou žádost podepsat anebo nikoli, to záleželo vysloveně na něm.

„No... podepsal mi jí, ale jen do konce roku, takže tenhle rok končím tak nebo tak... kurva...“ zabručel Burger.

„Nic si z toho nedělej, beztak sem každý ráno zajdeš, jen tak nás zkontrolovat, jak tě znám,“ chlácholil ho Krauz, a aby řeč nestála, vystřelil, „bé pět!“.

„Zásah,“ přiznal smutně Chosé, a aby řeč nestála ani u něj, dodal, „... a my tě rádi uvidíme, neboj, Edo! A kromě toho... do konce roku je ještě daleko, bůhví, co všechno tam nahoře vymyslej a co všechno spolu ještě zažijeme.“

Burgera to štvalo. I ostatní. Starý Burger patřil k oddělení vražd jako... jako... no prostě sem patřil od nepaměti a jakákoli představa, že by se status quo měl změnit, byla pro jeho kolegy nepřijatelná. Samozřejmě i pro něj.

Už před třemi lety měl splněny všechny náležitosti k odchodu do důchodu a taky se tak trochu chystal, potom přišly zdravotní problémy a on skončil v nemocnici. Jako každý rok za posledních pět či šest let. Plíce, co jiného. Zrazovaly ho pravidelně jednou za rok, jenže v roce, ve kterém chce jít policajt na zasloužený odpočinek, nesmí marodit, neboť mu to snižuje základ k vypočtení důchodu, a tak se jeho odchod rok od roku oddaloval. Prostě každý rok onemocněl. Teď sloužil nepřetržitě od silvestra čtyři měsíce a žádost mu schválili. Ale už jen do konce roku, víc ani den. Choroby sem, choroby tam, jen do konce roku. Plíce zatím sloužily.

Burger si vůbec nedokázal představit, že by ráno neměl vstávat do práce a mačkat se v přeplněném autobusu. Nikdo si nedokázal představit, že tu nebude. Ale čas plynul a Burger zestárnul.

Nejen on, ale on nejvíc. Cigarety ho vysušily, zhubl, scvrkl se, kůže na tváři mu svráštěla a těch pár vlasů, co zbylo, zbělalo. Práce ho zničila. Stres, noční služby, nepravidelná strava, alkohol, cigarety... prostě policejní práce. Měl už

svá léta, ale snažil se. Jenže i tak už vypadal jako sedmdesátiletý stařec, ale do očí by mu to nikdo neřekl.

„Sou to debilové, ty naši nadřízený, ignorant, nic jinýho! Já bych tě nechal sloužit i deset let! Dyť vypadáš eště celkem mladě, sedumdesát by ti nikdo nehádal...“

„Váňo, ty si vů!“

Bylo jedno, kdo to řekl, mysleli si to všichni. Burger byl na tom psychicky už tak zle, nemuseli ho ještě víc štengrovat. Naštěstí jejich smysl pro humor dokázal absorbovat i tak kruté vtípkování, a dokud netekla krev, nešlo o nic. Eda jen pokrčil vyhublými rameny a znechuceně zalistoval v pomačkaných novinách.

Pootevěřely se dveře a v mezeře se zjevila hlava Billiho Gatelye. Nikoli amerického, ale policejního Billiho. Byl to jediný člen mordparty, který uměl s počítači hotové zázraky a před jehož hackerskými schopnostmi si nebyl jistý ani Pentagon. Zazubil se a vyštěkl.

„Slyšeli ste už o tý lítající ženský?“

Nikdo mu neodpovídal, a tak pokračoval sám.

„Nějaká ženská prej kolem poledního vylezla po hromosvodu do třetího patra v Bílkově ulici a skočila. Dopadla na záda, oklepalala se a odkráčela do nejbližšího baru. Anebo pro novou šlehu. Co ten koks všechno nedokáže? Ty řeči o lítání po dvojitý dávce sem až do dneška považoval za kecy!“

„A co my s tím?“ zeptal se Váňa.

„Nic, já jen, jestli ste to už slyšeli. Volal operační, že prej byl zmlácená jak žito a krvácela. A něco měla omotaný kolem zápěstí...“

„Byla mrtvá, nebo živá?“

„Kdy?“

„Když odcházela.“

„Vim já? To v hlášení nebylo. Asi živá.“

„Tak zavři dveře a zmiz! Asi zas natáčeli reklamu na Redbull. Jestli jí potkáš, tak jí řekni, že oddělení vražd se o ní bude zajímat, až když vystydne. A náhodou bude eště krvácet. Se živejma nechceme mít nic společnýho! Je to tak?“ zeptal se Váňa kanceláře.

Celá kancelář sborově přikývla.

„Živý nás nezajímaj...“

„V pátek ani polomrtvý,“ zamručel Kuky, aby si udobřil parťáka.

„Jen mrtvý, a i to by musel odsouhlasit Lengyel, simulantky nebereme,“ přikývl Hanzel.

„Tak nic, já jen, abyste věděli...“ a Billi raději zavřel dveře, aby jednu nechytíl.

„Co to bylo v noci, Váňo?“ zeptal se rychle Krauz, aby zamluvil trapas s Burgerem, ale nezapomněl vystřelit. „Cé dva!“

„Nic,“ řekl Chosé.

„Nic,“ řekl Váňa.

„Promiň, Chosé, teď seš vlastně na řadě ty, předběhnul sem tě. Tak proč tě tahali z postele, Váňo?“

Váňa koukl na hodinky, zívl a rozhodl se, že do konce pracovní doby zbývá ještě dost času na to, aby Krauzovi objasnil důvod nočního výletu.

„Nic, jen nějaký debílek hodil pod auto granát...“

Krauz zpozorněl, tužkou se poškrábal za uchem, ale volnou rukou si neustále kryl bojové pole, neboť Chosé se chystal zaútočit.

„Granát!?“

„Přesně! A proč tě to tankuje až teď, na fajront, Ríšo?“

„Protože si zase celý den vysedával v bufetu a pracující člověk se tě ani nemá kdy zeptat, ty...“

„Kecy...“

„Žádný kecy, celý den...“

„Byl sem třikrát na záchodě, tak mě neobviňujte, že sem proseděl celý...“

„Tak promiň,“ omluvil se Krauz přehnaně lítostivě. „Ne celý den. Měl si i důležitý přestávky! Dopovíš nám to s tím granátem, nebo je to tajný?!“

„Je to tajný, ale dopovím. Nějaký debílek hodil...“

„Kdy?“

„... ve dvě v noci. Takovej výjezd už sem dlouho nezažil, vážení! V deset mě operační nahnal do Vrakuně, našli tam mrtvého chlapa, ale zrušil sem poplach, sotva sem ho uviděl, bezdomovec v kanále, ani doktor nenašel stopy vnějšího násilí, tak sme to nechali na okrese, ať se s tím popasujou. Sotva sem si lehnul, buzerovali mě na ten výbuch. Jak říkám, asi ve dvě někdo hodil granát pod malej kombík a zrušil ho.“

„Jakej granát, víš? Byl tam pyrotechnik?“

„Byl, prej je to dost divný, protože použil americkéj té třicet dva nebo em třicet tři, přesně to bude vědět, až když prozkoumá nějakéj plíšek, co našel zasekej v pneumatice.“

„Dé šest!“ vystřelil Chosé, ale netrefil. Krauz na něj vyplázl jazyk.

„Té třicet dva?“ zeptal se zamyšleně Krauz.

„Tolik políček nemám!“ rozčilil se Chosé.

„Ptám se Váni!“

„Jo, americký vajíčko,“ odvětil tlustoch.

„Kdo u nás používá vajíčko? Všichni maj er gé čtyřky nebo ef jedničky, tak kdo sem dotáh' Ameriku?“ bručel si Krauz pod nos a zvažoval, kam zasáhne Chosého lodě.

„A kde to bylo?“

„Na Karadžičce, na hranici prvního a druhého obvodu.“

„A majitel auta?“

„Podnikatel s granulema. Má obchod se suchým krmi-
vem pro zajíce, drůbež a podobně.“

„Aha! Takže zase nějaký neproplacený faktury, co?“

„Ani ne. Majitel auta tvrdil, že nemá žádný nepřátele a všechno má vyrovnaný a že se ani v rodině nehádaj...“

„To tvrděj všichni, Váno! Eště sem nezažil vydíranýho podnikatele, kterej by měl problémy. Dycky vydíraj jen ty bezproblémový... náhodou... gé tři!“ mumlal si Krauz a posléze přece jen vystřelil.

Chosé mu ukázal paroháče a uchechtl se.

Zazvonil telefon.

„Zvoní telefon,“ řekl Burger zpoza novin.

„Někdo by ho měl zvednout,“ řekl Hanzel.

„Zvoní a zvonit bude,“ řekl Kuky.

„Někdo asi volá o pomoc,“ řekl Váňa.

„Seru na něj... v pátek,“ řekl Krauz.

„Cé sedum,“ řekl Chosé.

„Áá... já dneska spěchám na rande,“ řekla Petra.

Telefon zvonil.

Filip Kiss vrazil do kanceláře s novinami v podpaží a s rukama nataženýma před sebou jako chirurg před operací. Kapala mu z nich voda. Poklopec měl špatně zapnutý a košili vytaženou.

„Ste hluchý!? Zvoní telefon! Je to slyšet až na hajzlu!“

Odhodil noviny, ruce si ledabyle utřel do erárního ručníku, který mu hodila Petra, a zvedl sluchátko. Nikdo ani nedýchal. Telefonát na oddělení vražd v pátek hodinu před koncem pracovní doby nevěstil nikdy nic dobrého.

„Kiss, prosím! Ano... sou... ano... oba... ano, pošlu... ano... hned!“

Zavěsil.

„Zabiju tě,“ zabručel Váňa a lžičku sevřel tak pevně, jako by to byla dýka. Taky ji tak vytrčil proti Filipovi.

„Richarde, Chosé... máte jít k šéfovi...“ zašeptal Filip zmučeným hlasem.

„Uf...“ vypadlo z Váni, ale mysleli si to všichni.

„Dé tři...“ zamumlal Krauz.

„Zásah, potopil si mi trojku křižník, ty pse...“

„Kluci, to volal sám ředitel kriminálky, ne Šaňo,“ zasténal Filip.

„Ef osum,“ odpověděl Filipovi Chosé.

„Vedle...“ vydechl Krauz a zavrčel, „Filipe! Tys to vzal, je to na tebe. Hezky mu zavolej, že Krauz za dvě hodiny odjíždí na chatu i s celou rodinou a Chosé odjíždí do Andřejky Procházkový, nejkrásnější osobní asistentky ředitele firmy Inter Auto, a to nejen na dvě hodiny, ale celý víkend. Jinými slovy, je pátek, máme svůj program a kašleme na ně! Šup, šup, volej!“

Filipovi málem vypadly oči z důlků a skutečně se natáhl pro sluchátko. Petra ho zmrazila napůl namalovaným pohledem a až pak pochopil, že je to vtip.

„Děláš si srandu, co, Richarde?“ zasténal Filip doufaje, že si Krauz opravdu jen dělá legraci.

„Bé dva,“ zněla odpověď.

Chosé na tvrdý výpad neodpověděl. Krauzovo bé dva ho přestalo zajímat. Tužku odhodil doprostřed stolu a zmačkal čtverečkový papír v marné snaze odvrátit blížící se pohromu. Znechuceně padl na opěradlo.

„Kur... dop...! Já jí obletuju jak Vilík Máju, přemlouvám jí už tři měsíce, abychom si někam vyrazili, a konečně, když dneska večer souhlasila a deme na večeri, se to začne srát! Naposledy sem si vrznul, když Halleyova kometa opalovala vocasy dinosaurům, tak proč mě serou! Já nikam nejdu! Já chci Andrejku! Celej ředitel... jak je, mi může...“

Krauz mlaskl, zkontroloval stav na čtverečkovaném papíru a taky ho odstrčil. Nezmačkal, jen odstrčil, kdyby se soupeř vzpěchoval a bylo by třeba dokázat vítězství.

„Vyhrál sem, tady je to černý na bílým! Potopil sem ti tři z pěti, ty jen dvě. Platíš pivo, můžeš si vybrat kde... U Jumba, jestli vzadu, nebo na baru,“ a vražedným pohledem zmrazil Filipa, „a co ty tady furt meleš s tím ředitelem? Mám ti jednu vrazit!?“

„Příště se na to vykašlu, ať si zvoní...“ bručel Kiss.

„Richarde, já du dneska do kina! I kdyby volal prezident republiky! Jestli mi překazíte i tohle rande, tak mě máte na svědomí! Řežu si žíly! Já se vedle vás fakt nikdy nevdám, debilové...“ zuřila Petra a pudřenku a rtěnku naštvane mrskla do kabelky. Předtucha pokaženého víkendu jí na čelo vyryla hlubokou vrásku. Filip si k ní přisedl a mile se na ni usmál. Byl by docela rád, kdyby se nikdy nevdala, ale nahlas by jí to stěží řekl.

Krauz vstal a zamířil ke dveřím. Oči kolegů, kteří ho sledovali, vypadaly jako oči psů v útulku, chyběly jen mříže.

„Kluci, ani noha domů, dokud nezjistíme, o co de. Filipe, oběhni kanceláře a všem řekni, že se nikdo ani nehne... my dva deme na to! Jestli máme čerstvou vraždu, nejdřív zabijeme Filipa a pak vypadneme do terénu! Je to všem jasný?“

„Proč já!? Proč zase já!? Proč mám právě já obíhat? I někdo jiný by se měl dozvědět, jak je čurák a hovado a debil a...“ durdil se Filip, ale stejně nesměle zamířil ke dveřím do vedlejší kanceláře.

Chosé ho poplácal po rameni a soucitně pohládl po vlasech. Dobře věděl, jak to v každé kanceláři dostane sežrat. Ostatní smutně svésili ramena. Pěkně ten víkend začíná, jen co je pravda!

Kráčeli vedle sebe chodbou a mlčeli. Krauz cestou otevřel kancelář Alexandra Mayora, šéfa oddělení vražd, a zjistil, že nesedí za stolem. Už tento samotný fakt byl podezřelý. V pátek před koncem pracovní doby tam byl vždycky a připravoval se na to, že bude kontrolovat odchod podřízených z pracoviště. Polovina osazenstva už stejně byla pryč, neboť každý druhý musel v pátek někam cestovat, nebo se mu ohlásili řemeslníci na chalupu, anebo mu volala žena, že jdou na nákup, anebo...

Mayor se tvářil, že je všechno v pořádku a řediteli hlásil, že mužstvo je stoprocentně bojeschopné, neboť každý ze zdrhnuvších měl stejně u sebe mobil, a kdyby skutečně hořelo, vykašlali by se na cestování, řemeslníky i na nákupy s manželkou a naklusali by do práce na první zavolání. Tak to na oddělení vražd fungovalo. I v sobotu, v neděli a klidně i na Vánoce nebo na silvestra. Dokud nebudou vrazi dodržovat pracovní dobu, budou muset detektivové z oddělení vražd okrádat své rodiny o to nejcennější, co měli, o volný čas, a hotovo!

„Není tam, co?“

„Není, Chosé.“

„Čuju průser.“

„Já taky.“

„Co budeme dělat, Ríšo?“

„Tak pudeme k řediteli... hyn sa hukáže!“

„Jak říká klasik.“

„Nevim, jestli klasik, ale říkám ti to já!“

„No dyť, klasik...“

Stanuli přede dveřmi kanceláře ředitele kriminálky. Krauz si odkašlal, napravil si krční páteř, potom kravatu, upravil si poklopec, dýchl si do dlaně a přivoněl... ale to už Chosé nevydržel a vrazil ho do dveří. Vpadli řediteli přímo na sekretariát a Vierka s telefonem v ruce na ně zadržala zpoza stolu.

„Kde ste!! Volám vám už potřetí! Už sou tu všichni, čekaj jen na vás, pohněte!“

„Všichni? Kdo? My dneska žádnou návštěvu nečekáme,“ zaksichtil se Krauz.

„Vierko, dneska ti to mimořádně sluší, ten jeden knoflíček pod krkem bych ještě rozepnul a bylo by to naprosto perfektní... co děláš dneska večer?“

„Chosé, určitě něco jinýho, než budeš dělat ty, to si piš... te! On vás ten humor přejde, jen co vejdete, to vám garantuju! Počkejte, ohlásim vás...“

Krauz vzal za kliku a drze se na ni usmál.

„Není třeba, Vierko, dyť na nás netrpělivě čekaj!“ a otevřel dveře do ředitelovy pracovny.

Humor je přešel. Rychlostí šinkansenu. Zůstali stát jako opáření.

V rohu kanceláře v mohutných kožených křeslech a sedačce přimáčkuté ke zdi seděli kolem konferenčního stolu čtyři muži. Krauz a Chosé si všimli, že seděli nasucho, žádná káva ani nic ostřejšího. Nějaká rychlovka.

Alexandr Mayor jim zmučeně pokynul rukou. Mělo to znamenat pojdte dál, ale stejně tak to mohlo znamenat připravte se na nejhorší, anebo držte huby a neprudte, nebo nebuďte zbytečně vtipní. Nepochopili to přesně, v každém případě byl mírně pobledlý a oči měl trochu vypoulené. Ředitel kriminálky seděl ve druhém mohutném křesle a nezmohl se ani na to málo jako Mayor. Jen na ně pouličil oči.

V rohu sedací soupravy seděli Erik Bergmann a Viktor Plha. „Kristova noho...“ pozdravil Krauz a Mayor v křesle zvald. Jeho prosebně-výstražná gestikulace se evidentně minula cíle.

Ředitel se pobouřeně vzepjal v křesle a prsty se mu zaryly do opěradla, ale okamžitě si uvědomil, že stejně nic nezmůže, a jen bezmocně vydechl. Nechal věcem volný průběh. Kde byl Erik Bergmann, tam končily jeho kompetence a nechal to raději na něm.

„Taky vás rád vidím...“ odpověděl na pozdrav Bergmann. „Viktora znáš... vlastně znáte, oba, nemusím vás představovat.“

Krauz a Chosé jenom přikývli.

Bergmann se posunul na sedačce, aby jim udělal místo, a mile se usmál.

„Posaďte se, chlapi.“

Klidně by si sedli, ale tam, kde seděl Bergmann, to příliš zapáchalo. Krauz nenuceně přešel k velkému zasedacímu stolu a vzal dvě nepohodlné židle. Obě postavil ke konferenčnímu stolu blíže k Mayorovu křeslu. Opatrně si sedli, ale Chosé si neodpustil pantomimu a teatrálním gestem dal kolegovi přednost. Až pak se uvelebil vedle něho. Ruce si složili do klína, tázavě se zadívali na ředitele a zatvářili se přitrouble.

Bergmann se jen povýšeně usmál. Trochu povýšeně a trochu i chápavě. Tihle dva ho nemohli naštvat. Pokoušeli se o to už mnohokrát, ale na něj neměli. Nemohli ho naštvat tehdy a určitě ne dnes. Že se to jemu podařilo mnohokrát, tím si byl naprosto jist.